

PADDLA KUNGSLEDEN

– DET NYA SÄTTET ATT UPPLEVA FJÄLLVÄRLDEN

TEXT JÖRGEN JOHANSSON

Han gillar inte den förklenande beteckningen gramjägare, utan menar att kilojä-
gare är mer korrekt. Under de senaste åren har han förvandlat sin fjällpackning
från en tung börda (som de flesta svenskars ryggsäckar) till en fjäderlätt high
tech-kompis. Hans syn på att packa lättare för att kunna njuta mer av färden
har ändrat många syn på fjällvandring och har även resulterat i två böcker. Nu
tar han ytterligare ett steg – att kunna färdas lätt överallt, även över vatten.

I den svettiga stigningen genom björkskogen upp mot Kårsavagge var jag tacksam för solglasögonen när jag stretade på i motljuset. Tre dagsturare från Abisko turiststation klev åt sidan och lät mig passera. Mannen längst fram, med vattenflaskan i handen, tittade intresserat under kepskanten – de två paddelbladen som stack upp ur min gröna ryggsäck verkade intressera honom.

–Ska du paddla?, frågade han klenroget.

–Absolut. Paddla Kungsleden, sa jag.

Det var bara delvis ett skämt.

OVÄNTAD START

När jag missade några paddeltag och det strömmande vattnet vred mig och min packraft bort från den planerade landstigningsplatsen, grep jag efter en björkstam som stack ut över vattnet för att bromsa ekipaget. Någon vrå av hjärnan varnade för detta, samtidigt vräktes fören på min farkost upp av den väldiga kraften och jag befann mig i nästan stund med huvudet nedåt i ett blågrönt virrvarr. Att det var kallt förträngdes helt av den första adrenalinrushen som hjälpte mig att kränga mig ur kapellet och få fötterna nedåt och huvudet uppåt. En del av hjärnan kommenderade mig att hålla fast vid packraften och paddeln, en annan försökte finna hållpunkter i omgivningen och fast mark under fötterna. Sekunderna kändes långa innan jag lyckades sparka mig så nära stranden att tårna började få sporadisk kontakt med sten och grus. Efter en del sprattlande vältrade jag graciöst som en flodhäst upp överkroppen ur vattnet och konstaterade till min glädje att både paddel och gummibåt fortfarande var med mig.

Det kändes skönt att den här kapsejsningen skedde under en övningspaddling i jakken nedanför Abisko Turiststation. Jag kunde ha haft full packning och varit ensam långt uppe på fjällvidden. Det var dit jag skulle imorgon.

PACKRAFTENS FÖDELSE

Att kunna färdas över sjöar och vattendrag kan ibland vara ett måste för en vandrare. Packraften föddes i Alaska, där det är gott om vildmark, och gott om stora, strömmande vattendrag och ont om broar.

Alaska Mountain Wilderness Classic är förmodligen världens minst kända "adventure race" och kanske det enda som faktiskt är värt namnet. Den har genomförts sedan 1982 och omfattar 20 mil genom Alaskas vildmark. Reglerna är få. Inga mekaniska färdmedel och inga (större) vägar får användas, inga depåer eller supportpersonal vid sidan av banan.

Packraften är lätt att spänna på ryggsäcken vid vandringar.

Inga sponsorer och inga priser. Stöter man på problem får man lösa dem själv, passar detta inte så skall man inte delta. Arrangörerna håller medvetet kännedom om den här tävlingen inom en begränsad skara självplågare.

Legenden berättar om Dick Griffith, som i den allra första tävlingen 1982 lurade skjortan av de övriga deltagarna när han vid Skilak River pumpade upp en liten plastbåt och tog fram några ynkliga åror. Därefter drog den 59-årige Dick på sig en vikingahjälm av plast med blåa horn och flöt iväg längs floden med orden: "Ni unga killar är kanske snabba, men ni åter för mycket och begriper ingenting. Ålder och falskhet vinner alltid över ungdom och färdighet"

Året efter var han långt ifrån ensam med en uppblåsbar farkost.

FÖR DEN OBANADE VILDMARKEN

En packraft är en uppblåsbar båt på två till tre kilo, avsedd att användas i kombination med vandring. Men användningsområdena är många; från sporttillämpningar där man kör hisnande forsar och fall till att meditera på en sjö i kvällningen med ett flugspö i handen. Eller som leksak för stora och små barn vid badstranden.

Jag har vandrat i fjällen sedan barnsben, vilket innebär fyra decennier vid det här laget. Sedan millennieskiftet har jag intresserat mig mer och mer för ultra light backpacking, eller lättpackning, som är den skandinaviska varianten. Insikten om att jag kunde banta min gamla långfärdspackning med tio kilo, maten inte inräknad, gav mig en monumental

aha-upplevelse. Men vid ett par 50-milavandringar genom den svenska fjällkedjan har jag upptäckt att stora vattendrag ofta är ett besvärligt hinder. Drömmar om långa turer i vildmarker i andra länder, och på andra kontinenter, gjorde att jag fick upp ögonen för packraften från Alaska. Och nu var det dags för det första skarpa testet i den svenska fjällvärlden.

JUNGFRUFÄRD I HÅIGANVAGGE

Efter en varm dag med fantastiska utblickar mot både Kebnekaise fjällen och norska fjällspetsar var jag på väg ned i Håiganvagge.

Vid foten av Vuolep Turas låg den lilla sjö vars utlopp på kartan visade en dubbeldragen blå linje nedströms. Detta borde innebära ett vattendrag av tillräcklig omfattning för att ge packraften vatten nog att flyta på.

När jag i kvällningen slagit upp mitt lilla tält och ätit mina nudlar blåste jag upp packraften inför morgondagens sjösättning. Detta tog kanske tio minuter med "pumpen", som är en nylonsäck i vilken man fångar luft och sedan pressar in luften i själva raften via ventilen som säcken är festskruvad i. Sista fyllningen får man göra med munnen.

Vid sextiden följande dag vaknade jag av armbandsurets pipande, och när frukosten var avklarad och allting packat tog jag ryggsäcken på ryggen och packraften under armen. Eftersom raften inte väger mer än en laptop så är detta lätt gjort, men hade varit ännu lättare om det inte varit blåsig. Nu fick jag hålla ett ordentligt tag om floten i motvinden medan jag promenerade

Kvällssol i Håiganvagge.

någon kilometer nedströms där vattenflödet var rejälare än vid min lägerplats.

Vis av min ofrivilliga simtur vid turiststationen i Abisko några dagar tidigare var jag nu iklädd endast regnställ och skor. När jag hade spänt fast min ryggsäck i fören på packraften sköt jag försiktigt ut den i vattnet och vadade efter i mina meshskor, vilka sedan många år också är mina vandringsskor.

Ett fränkskjut och den svaga strömmen i det lilla selet grep tag i båten. Motvinden gjorde dock att jag snart upptäckte att paddeln definitivt behövdes för att jag skulle röra mig nämnvärt framåt. Utloppet därifrån såg lite rejälare ut, trots den ganska vanliga tröskeln av stenar som vattnet skummade över. Jag skumpade rakt in i några stenar innan min flotte var över dem och strömmen började sätta fart på mig och min blygsamma ark.

HUR MAN MANÖVRERAR EN PACKRAFT

Även om man sitter i en packraft på samma sätt som i en kajak, så har den på många sätt mer gemensamt med en kanadensare. Liksom en kanadensare har packraften ganska stort vattenmotstånd och man tar sig fram i strömmande vatten genom att bromsa och förflytta sig i sidled över vattendraget för att hitta optimala stråk.

En packraft snurrar också runt som en smörklick i en het stekpanna. Man kan vända på en femtioöring och ändå få 10 öre över. Denna manövrerbarhet gör å andra sidan att packraften lätt svänger mycket från sida till sida när man istället vill paddla rakt fram. Så småningom tillägnar man sig en hyfsat kursstabil teknik som innebär ganska korta och snabba tag med kajakpaddeln.

Att kunna bromsa och förflytta packraf-

ten i sidled för att hitta bästa väg mellan olika hinder är nyckeln till packrafting i strömmande vatten. Bromsar gör man genom att paddla bakåt och bästa sättet att snabbt förflytta sig i sidled över vattendraget är att nyttja fysikens lagar till sin fördel. Att förflytta sig tvärs strömmen kan man nämligen göra antingen genom att råpaddla med ren muskelkraft eller genom att placera packraften i 45 graders vinkel mot strömmen och sedan paddla. Den senare varianten är betydligt smartare. Det är en nästan magisk känsla när man hittar den rätta vinkeln och märker hur kraftvektorererna som en osynlig, hjälpande hand för båten mot andra stranden. Amerikanerna kallar detta ”ferrying” och det kan göras både framlänges och baklänges.

LÄNGS HÅIGANVAGGE

När den lilla sjön smalnade av och vattnet tog fart lyckades jag till min glädje undvika en större sten genom en elegant sidomanöver, bara för att i min hybris genast fastna med packraften på några mindre stenar i det knådjupa vattnet. Tekniken satt inte precis i ryggmärgen ännu. Genom att lyfta på rumpan och stödja armbågar och händer på de uppblåsta ringarna i en sjöstjärneliknande ställning lyckades emellertid raften få flytkraft nog att komma loss från stenarna.

På detta sätt skumpade och flöt jag vidare längs Håiganvagge under förmiddagen. Vid ett antal tillfällen blev jag upp ur vattnet och bar packraften uppblåst som den var, antingen under armen eller fastbunden vid ryggsäcken förbi steniga och skummande passager eller större sel och småsjöar.

Håiganvagge övergick så småningom i en ravin och risken med en sådan är att

man kan hamna i ett sammanhang där man inte kan komma varken framåt, bakåt eller åt sidorna. Så jag tog mig ned genom den sista, för mig hanterliga, lilla forsen under en fallfärdig hängbro som varit väl kvalificerad att ingå i en Indiana Jones-film och styrde sedan in i lugnvattnet.

I lå av en klippa nedanför bron fann jag en av dessa härliga rastplatser, där det både var lite vind och mycket sol. Jag lade ut packraft och regnkläder på tork och kokade upp en gryta frystorkat sittande i bara mässingen och solglasögon.

Det enda lilla molnet på min himmel var att den sträcka jag tillryggalagt var förhållandevis blygsam: drygt sex kilometer sedan nattlägret. Hade jag vandrat motsvarande tid hade det på fyra timmar förmodligen blivit minst det dubbla, eftersom terrängen var lättvandrad.

Nu var jag ju inte ute efter kilometer, utan efter att ha det bra och lära mig nya saker. Men jag insåg att en del av planeringen för min tur skulle komma att påverkas. Jag hade planerat en rutt där jag skulle vandra och paddla mig fram i anslutning till Kungsleden. Men det kanske inte var möjligt med den tid jag hade till förfogande.

Alesätno såg ut att vara lämplig att paddla och eftersom jag aldrig varit vid Mårma så valde jag att korsa Kungsleden och välja en annan väg.

Efter lunchen stack paddelhalvorna återigen upp över ryggsäcken när jag letade mig ned längs en stig i björkskogen vid ravinen med den strida forsen. Vid sju-åttatiden på kvällen kom jag fram till Bieggeluoppal, där Alesätno på allvar börjar som ett utlopp för de stora sjöarna längs Kungsleden, Alesjaure och Ahparjaure. Jag slog läger på en fin hylla med kråkris nära sjökanten, med både mygg och regn hängande i luften.

HINDER FÖR PACKRAFTEN

Det vanligaste hindret under min tur var stenar på botten av vattendragen. Ofta i form av trösklar av stenar där vattnet tar fart. Riktigt stora stenar och snabbt strömmande vatten ställer till andra problem, men då rör vi oss i en värld för rutinerade forsfarare. Sådana partier gick jag runt med raften under armen eller fastspänd i ryggsäcken.

De värsta hindren anser många packrafters vara ”sweepers” och ”strainers”. Sweepers är träd och grenar som sträcker sig ut från strandkanten och hotar att svepa omkull eller haka fast raft och paddlare. Precis det som hände mig under övningarna vid turiststationen. Dessa träd och grenar faller ofta ned i vattnet,

när strömmen målmedvetet underminerar strandbrinken. Ibland fastnar dessa träd på olika ställen, i värsta fall som söndertrasade och vassa rester av sina forna jag efter att ha förts med strömmen. Sådana rester av träd som ligger i eller strax under vattenytan kallas strainers, och kan vara otäckt bra på att punktera förbipasserande packkrafts.

FLYT VID ALESÄTNO

Morgonen som följde var lite molnig, men vinden hade mojnät en hel del, vilket gjorde att jag trodde det skulle gå bra att paddla den kilometer på Bieggeluoppal som krävdes, innan Alesätno började på riktigt. Så visade sig också vara fallet, i det mjuka morgonljuset, med några moln drivande kring fjälltopparna, paddlade jag längs stranden och noterade att det gick riktigt bra när man slapp motvind.

Övergången från sel till älv var odramatisk. Strömmen grep försiktigt tag i min farkost och farten ökade. Det här var ett betydligt större vattendrag än bäcken i Håiganvagge, men även här passerade jag då och då under förmiddagen steniga trösklar där vattnet inte var så djupt. Där fick man försöka manövrera undan för de större stenarna, men ibland skrapade packraften, med rejäl fart, i stenar och ofta fick man då leka sjöstjärna för att inte fastna. Vid det här laget hade jag upphört att förvåna mig över raftens otroliga stryktålighet och tog det för givet att ingen av de stenar jag körde på skulle ge några påtagliga skador.

Förmiddagen längs Alesätno visade sig bli den behagligaste sträckan med packraften på hela turen. Jag stärktes i min över-

tygelse om att mycket vatten bara var bra och att farkosten jag satt i var enastående sjövärdig. Min teknik för att vid behov bromsa in och styra kors och tvärs inför och genom de partier med strömmande vatten som jag stötte på blev allt bättre.

Timmarna flöt bokstavligen undan och när Alesätno började flöda allt snabbare in mot den ravin där en bro korsade, var det dags för mig att kliva av. Jag drog upp min packraft på sydsidan om Alesätno och liksom under gårdagen passade det perfekt att koka upp ett rejält mål med frystorkat och äta lunch medan jag bytte till torra gångkläder.

Med båten som ryggstöd åt jag sedan min stenbitsgryta, medan jag betraktade fjällen på andra sidan vattnet. Hongas vassa profil och Adnetjärros tusenmetersstup fick mig att fundera över varför detta parti av Alesvagge var så föga känt och omskrivet, åtminstone vad jag kunde dra mig till minnes. Alesvagge var en dalgång som Kungleden passerade och som kanske just därför inte drog till sig något större intresse. Lite vid sidan av de stora färdvägar, fast kanske inte tillräckligt mycket vid sidan för att just därför locka vandrare. Hade det inte varit för packraften hade jag själv knappast heller gått här. Nu var jag glad att jag gjort det.

VÄGEN TILL MÅRMA

Eftermiddagen ägnade jag åt att gradvis och stegvis röra mig mot de allt högre alpina höjder där Mårmastugan ligger. Leden längs Vierrujäcken var stenig och vattnet gråslammigt av smältvattnet från glaciärerna uppe i Mårmamassivet. Under en kort stund skymtade jag också de

vassa och spektakulära Höktopparna, som regel dolda av omkringliggande massiv, innan jag vid 17-tiden kom fram till den lilla prismastugan.

Mårmapasset såg från detta håll och avstånd synnerligen bistert ut. Mer som en fjällvägg och rejält högt. Var detta verkligen ett pass? Någon timma senare hade jag arbetat mig närmare och med ett annat perspektiv var fjällväggen faktiskt inte riktigt lika hög som den tidigare gett intryck av. Men

hög och brant var den sannerligen så det räckte till efter en lång dag och leden, väl markerad med rösen, slingrade sig upp över sten och grus. Det tog mig närmare en timme att nå krönet i sommarkvällen, vädret var mulet men ganska varmt och svetten flödade.

Jag gissade att jag förmodligen var den första som gått över Mårmapasset med en packraft i ryggpåsen, och förmodligen även med en kajakpaddel stickande upp ovanför huvudet. Om någon annan gör om det hela så kan vi bilda en Facebook-grupp.

Att komma uppför ett brant pass är en sak, men som de flesta vet kan det vara minst lika jobbigt att komma ner. Leden var lika brant nedför som uppför och musklerna ovanför knäna fick verkligen jobba hårt. Jag fick balansera på både stora och små block och ibland hoppa mellan dem. Mårmapasset är verkligen inget ställe jag skulle vilja passera på slippriga stenar i regn och dåligt sikt.

Som vanligt i steniga partier var mina bästa vänner, och mitt bästa vriststöd, mina vandringsstavar. Med dessa känner man sig för och kan balansera en eller flera sekunder på ställen där man annars skulle bli tvungen att krypa. Att använda lätta skor, vilket jag gjort under många år, känns också paradoxalt nog som en stor fördel i steniga partier. Jag tycker de är lättare att lyfta och manövrera med millimeterprecision bland stenarna än kängor och stövlar. Många fysiologiska undersökningar visar också att det är ungefär fem gånger så energikrävande att bära en vikt på fötterna som att bära den på ryggen, så vikten på skodonen bidrar mer till välbefinnandet än man lätt tror.

Även när branten nedför Mårmapasset planade ut så bestod stenblocken och nu började jag bli rejält trött. Klockan var runt åtta på kvällen och på första tältbara fläck jag kom till, nere vid en liten smältvattenbäck som försörjdes av en gigantisk snödriva klängande längs en lång norrslutning, slog jag upp tältet. Att sträcka ut sig i ryggläge på den mjuka madrassen i tältet var en njutning som är svår att beskriva. Med min uppblåsta bag-in-box-vinpåse som huvudkudde kom sömnen snabbt.

NED I VISTASVAGGE

På morgonen fanns det två tält uppslagna några hundra meter från mitt, men ingen syntes till medan jag kokade min kopp choklad och åt min müsli med torr mjölk. Kaffet fick sedan sällskap av en mjuk minitortilla rullad runt en bit ölkorv innan jag stuvade ned mina prylar och genomförde dagens första mini-vad. Vädret var fortsatt varmt och mulet medan jag letade mig fram

Med ryggpåsen fastspänd i fören är allt klart för avfärd.

genom det stenbundna landskapet. Tvåusenmeterstopparna runt själva Kebnekaise fanns hela tiden i fonden och imponerade med sin massiva otillgänglighet.

Vid nedstigningen i Vistasvagge hade jag den spektakulära Nallo-piken i fonden och tänkte på ett favoritfoto av min pappa på väg över en ripbärsröd fjällhed mot ett vitpudrat Nallo som jag tagit många år tidigare. Nu är han borta sedan länge, men Nallo är kvar. Oförändrad, men inte evig. Ingenting är evigt, vilket alla stora och små stenar, Kebnekaisefjällens förbannelse, är en påminnelse om. Så småningom kommer alla fjällmassiven att ha smulats ned till sten och grus. Människans närvaro är bara ett halvt andetag i jordklotets geologiska perspektiv, och min egen livstid inte ens att likna vid en flugvinges slag. Och ändå var naturligtvis medelpunkten i mitt eget privata universum just här och nu, där jag tog mig ned i Vistasvaggens björkskog, som ångade av den regnskur som avbrutit min lunchpaus.

När jag kom ned till Vistasstugan kollade jag busstiderna från Nikkaluokta, 35 kilometer neströms Vistasjåkken, och funderade över mina olika möjligheter, nu när jag låg efter i tidsschemat och semesterdagarna led mot sitt slut. Att flyta nedför jåkken till Nikka under morgondagen var det ruttalternativ jag slutligen valde.

Efter en kopp kaffe spände jag fast ryggsäcken på packraften, vinkade hej då åt några intresserade gäster i Vistasstugan och styrde ut i den strömmande jåkken. Här var ett rejält vattenflöde och jag såg fram emot att kunna lägga åtskilliga kilometer bakom mig innan det var dags att slå läger.

ÄNDRADE PLANER

Vistasjåkken grenade sig snart, vilket kartan inte hade visat. Jag valde den bredare grenen och tog det lite avvaktande med packraften. Inga problem, det var lugnt. Alltför lugnt faktiskt, jag stötte i några stenar, fastnade nästan, snurrade ett varv och drev vidare. Nu blev vattendraget bredare och lugnare, men snart kom ytterligare en liknande vattentröskel, där jag efter bästa förmåga lekte sjöstjärna för att kunna glida över stenarna.

Efter ett längre och lugnare parti med god fart på vattnet, där jag behagligt gled fram i solskenet, delade sig jåkken åter. Den här gången valde jag den smalare armen, där vattnet verkade djupt och med god fart stack iväg mellan björkarna. Här borde jag kunna undvika att bli upphängd på grunda stenar utan få en bra skjuts.

Inom några sekunder sögs raften upp i hög fart av det framrusande vattnet. Vattentfåran smalnade av och började slingra

"MED MIN UPPBLÅSTA BAG-IN-BOX-VINPÅSE SOM HUVUDKUDDE KOM SÖMNNEN SNABBT."

sig fram mellan de björklädda stränderna, som kom allt närmare. Jag insåg att paddling i björkskogen inte alls gav samma överblick som uppe på kalvfjället. Man såg inte vad som väntade bakom nästa krök.

Flodfåran jag var i liknade en grön tunnel, där vattnet med hög fart slingrade sig fram. Som en rodelbana hann jag tänka innan jag sveptes in i en smal krök där vattnet med hög hastighet grävde in sig i ytterkanten av svängen.

Jag klarade inte att manövrera eller kontrollera farten i det här smala utrymmet och nu såg jag fortsättningen på kurvan och fem-tio sweepers hängande från stranden, många av dem i brösthöjd. Deja vu, det här var ju Abiskojäkk i repris, men den här gången var det allvar, full last och ingen turiststation i närheten. Det här går inte, hann jag tänka innan den första lågt hängande björken som en jättehand kastade runt raften och jag blev hängande några evighetslånga sekunder med huvudet nedåt i det forsande vattnet, medan strömmen svepte oss vidare med isande fart innan jag sparkat mig ur kapellet med karborrefästet och fått huvudet ovanför vattnet och där flöt flotten upp och ned med ryggsäcken släpande under sig som en köl, inte släppa raften, måste få stopp, finns det botten under fötterna, grep förtvivlat efter de förbivirvlande björkarna för att bromsa ekipaget, slog i revbenen och tumlade runt, inte tappa raften, jag har bara två händer, var är paddeln, jag har tappat paddeln, där är den, tjugo meter bort, får fötterna under mig och börjar springa på den kullriga stenbotten, gupande och ostadig i det bröstdjupa vattnet, måste få tag i paddeln annars får jag gå till Nikka, raften guppar med, jag har den i ett järngrepp, inte släppa, paddeln är nu trettio meter bort, det här går inte.

VAR ÄR PADDELN?

Med fötterna under mig kämpar jag mig mot strömmen in mot strandkanten, slinter, försöker igen, vråker mig upp med överkroppen och drar sedan raskt upp raft och packning mellan träden. Därefter fullt språng mellan träden nedströms, för att försöka få en skymt av paddeln. Kanske har den fastnat någonstans, kanske kan jag genskjuta den. Snart tar stranden slut och jag inser att jag befinner mig på en liten holme, då min rodelbana här förenar sig med den bredare delen av Vistasjåk-

ken. Ingen paddel så långt ögat kan se. Ingen idé att svära heller. Paddeln är med största säkerhet borta och jag har en promenad till Nikkaluokta på drygt trettio kilometer att planera för istället.

Det första jag behöver göra är att komma bort från holmen och över till östra stranden, där leden mot Nikkaluokta går. Jag gick tillbaka till raften och kröp ned med den i vattnet på nytt. Lika bra att få det överstökta. Tanken var att hålla raften framför mig medan jag simmade, kanske vila överkroppen på den bakre delen. Vattnet är kallt, men det kunde vara värre, märker jag nu.

Så fort jag kommit ut en aning från strandkanten tar strömmen i min privata rodelbana kommandot igen, utan krusiduller. När jag inte sitter i packraften så är den topptung med ryggsäcken fastbunden i fören, och jag har inte en chans att hålla den på rätt köl. Sekunds snabbt vrids den runt och flyter med botten uppåt och ryggsäcken under vatten, jag försöker vända den rätt igen, tappar fotfästet, hamnar under vattnet, får inte tappa raften, kepsen sköljs av huvudet, inte min hemsydd, obeskrivligt fula gamla keps, nu räcker det banne mig, den skall jag ha med mig, snor runt ett varv halvt över, halvt under vattnet och ser något grått i ögonvrån, slår ut med handen och känner tyg, trycker fast den på huvudet, bara att åka med nu. Ingen vits att kämpa emot, strömmen är starkast, detta är naturligtvis vad jag skulle ha gjort hela tiden. Nog är det vad som står i instruktionsböckerna; håll i paddeln och flyt med raften till lugnare vatten där du kan simma i land på ett lämpligt ställe. Nåja, efter den här läxan kanske lärdomen sitter kvar i skallen.

Strömmen för mig snabbt de femtio metrarna till holmens slut, där min bäckfåra bromsar in och förenar sig med huvudfåran. Jag hoppas bara att ryggsäcken inte skall slå i några stenar under vattnet, kameran hänger också därnere i sin drybag. Men vattnet är djupt och när farten minskar är det inga problem att simma snett med strömmen till den äng jag sett från holmen.

Jag tog av mig det blöta regnstället och stod naken i solskenet medan jag spände loss ryggsäcken från packraften. Skönt med sommar och sol, det kunde ha varit snöglöpp och september, inte lika kul. Allt i packningen hade klarat sig. Sovsäcken, kläderna och kameran var torr som snus.

Jag drog på mig mina torra merinotights samt skjortan och rullade ihop packraften och flytvästen. Klockan var fem nu och jag behövde nog vandra minst tre timmar för att ha ett bra utgångsläge inför morgondagen. Planen är att hinna till bussen från Nikka imorgon klockan fyra. Och det är sluttraffat för den här gången. ☺

Klart för sjösättning vid Vistasjåken.

DETTA ÄR PACKRAFTING

RAFTEN Den ledande tillverkaren av packrafts är amerikanska Alpacka Rafts: alpackarrafts.com, som har en svensk återförsäljare i form av Avanza Kayak & Outdoor: avanzakayak.com.

PADDELN Man behöver en paddel för att manövrera sin packraft, och de flesta använder havskajakpaddlar. Fyrdelade paddlar är enklast att få med sig i ryggsäcken. På fjället räcker det med att dela den i två delar, men då man går mycket i skog tjänar man på att dela paddeln i fyra delar så att den inte sticker upp för långt ovan ryggsäcken. Meningarna är delade kring paddellängden. Vissa menar att 215-230 cm är lagom andra klarar sig med kortare paddlar. Kortare paddlar är som regel lättare, vilket är viktigt att tänka på om man skall bära det hela och kanske bara paddla kortare överfarter.

KLÄDER För kombination med vandring är ett vanligt regnställ och lätta, snabbtorkande terränglöpningskor eller vattensportskor bra. Självt använder jag sedan många år Salomon Tech Amphibian och de är naturligtvis idealiska för packrafting. På detta sätt slipper man ha med sig speciella skor för packraften. Vid kallare förhållanden kan vattentäta sockar och vantar av märket Sealskinz vara användbara. Är det mer rafting än vandring man tänkt sig kan neoprensockar, byxor och dräkter vara bra.

VATTENTÄTT Riktiga drybags måste med för att skydda sovsäcken och kläderna. Maten i plastpåsar eller vattentäta originalförpackningar.

FLYTVÄST Man bör absolut ha någon form av flythjälpmedel, och även här bör man tänka på vikt och volym. Prylen ska varken väga för mycket eller ta för stor plats i ryggsäcken. Västar man blåser upp med munnen är bra för lugnare turer, vid forspaddling är punkteringssäker cellplast att rekommendera. Och för sådan övningar är även en hjälm viktig.

BLI EN NÖRD

Vill man bli en packraftingnörd utan att behöva köpa någon raft är boken Packrafting av Roman Dial en bra början. Pris: 260 kronor; Finns hos www.avanzakayak.com.

FILMTIPS

Se filmer om packrafting på outsideonline.se/film

JÖRGENS PACKNING. TOTALVIKT: 13 045 GRAM

Ryggsäck ULA Ohm Large **655 g** | Byxor mörkblå Pertex hemsydd **170 g** | Keps grå Equilibrium hemsydd **46 g** | Kortbyxor/kalsonger BPL merino stl M **110 g** | Skjorta kortärm ull Icebreaker Kent **220 g** | Skor inläggssulor Superfeet grön stl F nedklippta **106 g** | Skor Salomon Tech Amphib stl 46/11 **712 g** | Strumpor nylon dam **18 g** | Vindblus grön Marmot Ion XL **158 g** | Gångstavar Axess 50 **460 g** | Fingervantar Sealskinz ultra grip black M **86 g** | Jacka Backpackinglight.com Cocoon Hoody syntetfyllning **316 g** | Långkalsonger Craft **150 g** | Sockar H-H stl 45 **114 g** | Strumpor Coolmax stl 45 **50 g** | Strumpor Rocky Goretex vattentäta stl 11 **90 g** | Undertröja BPL Hoody merino stl L **246 g** | **Alpacka Denali Lama 3000 g** | Flytväst av Alpackasits plus midjeband **165 g** | Linor/remmar att fästa ryggsäck **60 g** | Lagningslappar och Aquaseal packraft **30 g** | Aqua-Bound kolfiber 4-del **868 g** | Paraply blått Pressbyrån **330 g** | Regnjacka Haglöfs Oz XL **196 g** | Regnbyxor ITAB Packaway XL **246 g** | Tält Terra Nova Laser Photon **775 g** | Tältpinnar 6 st Terra Nova, 6 st Titan, 3 grövre, påse **95 g** | Kudde, vinterpåse uppblåsbar **52 g** | Liggunderlag MEC Evazote 150 x 50 x 0,5 **166 g** | Liggunderlag Neoair Small 120 x 50 x 5 **260 g** | Packpåse sovsäck 13 l Sea to Summit vattentät grön **96 g** | Packpåse kläder 8 l SeaTo Summit vattentät blå **72 g** | Sovsäck Marmot Hydrogen -1 C **685 g** | Eldgrejor **66 g** | Första förband, blodstoppare **42 g** | Häfta stöd skavsår **30 g** | Karta **40 g** | Kompass **35 g** | Reparation, lagning **25 g** | Reservglasögon m solskydd och fodral **84 g** | Sjukvårdsgrejer **50 g** | Swiss Army Knife med sax, pincett **55 g** | Visselpipa **28 g** | Flaska Platypus mjuk 2 l **36 g** | Gasbehållare Primus stor **155 g** | Grythandtag | Trangia **48 g** | Grytlock pajform alu **5 g** | Kockkäril jägarkök liten eller stor **105 g** | Kåsa plast vanlig **45 g** | Kök Primus Micron inkl fleecepåse **105 g** | Spork plast Light my fire **8 g** | Tändare Bic **20 g** | Vindskydd titanfolie Backpackinglight.com 22 x 82 cm **26 g** | Biljetter **10 g** | GPS Garmin Geko 101 inkl batt **88 g** | Hudsalva Försvarets **10 g** | Kamera Panasonic Lumix DMC-FZ28 **460 g** | Kamerastativ metall m kolfiberben **175 g** | Packpåse kamera 8 l Sea to Summit Silnylon röd **30 g** | Mobiltelefon HTC **130 g** | Myggstift Autan (test) **80 g** | Myggstift DEET **25 g** | Pengar, kort i plastpåse **25 g** | Penna och dagboksapper **25 g** | Solskydd **50 g** | Solglasögon Polaroid Fitovers inkl nackrem påse **40 g** | Tandborste inkl skydd **10 g** | Tandskydd i plastpåse **6 g** | Termometer frysa **25 g** | Toapapper 10 m i plastpåse **25 g** | Tvålbit i plastpåse **20 g**